

РЕШЕНИЕ

№ 29729

гр. София, 24.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 30.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разглежда дело номер **3870** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. Г. М. от [населено място], подадена чрез адвокат Л. Л., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-5313-000008 г. от 16.03.2026 г., издадена от началник група в сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОДМВР) – П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че е издадена в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Излагат се съображения, че в случая се касае за невиновно поведение, тъй като жалбоподателят не собственик на автомобила, който е управлявал и не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. В откритото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Л., който излага съображения, че ответника не ангажира достатъчно доказателства, че оспорената ЗППАМ е издадена от компетентен орган. Претендира разноси, по приложен списък.

Ответникът – началник група в сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П., не се явява и не се представлява. Със

съпроводителното писмо с което жалбата е изпратена в съда се изразява становище по същество на спора, обосноваващо законосъобразността на приложената ЗППАМ.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.03.2026 г. около 13:05 ч. в област П., [община] път – С. – С. регион – П. – П. – С. 3. – С. – Я. – Б. - километър 88, жалбоподателят е управлявал лек автомобил Ф. К. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на К. К. Й..

При извършената от служители на ОДМВР - П. проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП на 15.01.2026 г.

За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 5023864, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо от ЗДвП.

На 16.03.2026 г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-5313-000008 г., с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), г) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

От представената справка от автоматизираната информационна система на МВР се установява, че на 19.03.2026 г. в 13:07 ч. е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила поради промяна на собствеността на автомобила.

От жалбоподателя е представено и свидетелство за регистрация на МПС.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 57) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на ОДМВР - П. със Заповед № 312з-2296/11.09.2025 г. (л. 18) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 и 7 от ЗДвП, сред които са служител заемащи длъжността началник група в сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на МВР - П.;

Процесната заповед е издадена от Ц. Г. П., която съгласно приложения по делото (л. 67) акт за встъпване в длъжност заема началник група „Административно-наказателна дейност, отчет и анализ на пътно-транспортните произшествия, и водачи“ в сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на МВР – П.. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 312з-2296/11.09.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган и липсват основания за обявяването му за нищожен, каквото възражение прави жалбоподателя.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във

формата, който сам по себе си да води до отмяна. Поради това, съдът не констатира да са налице отменителни основания по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаване на обжалваната заповед, съдът не констатира да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които биха били от естество да доведат до различен фактически или правен извод от страна на административния орган. В съдебната практика константно се приема, че само нарушения, които са от естество да повлияят на крайният извод на административния орган, могат да се разглеждат като съществени, и в съответствие с това, само такива нарушения могат да се разглеждат като основание за незаконосъобразност на административния акт. С оглед на това, настоящият съдебен състав не констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявала моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП. В действителност в справката на лист 14 за отразените данни по регистрация на МПС Ф. К. с рег. [рег.номер на МПС] е посочено, че на 15.01.2026 г. е прекратена регистрацията му по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП – непререгистрирано ППС, т. е. нарушението е безспорно установено.

Настоящия състав обаче преценява, че причината, послужила като основание за прилагане на процесната принудителна административна мярка, е била отстранена няколко дни след издаването на оспорената заповед. Процесният автомобил е регистриран на 19.03.2026 г., което е видно от представено по делото свидетелство за регистрация на МПС и регистрацията му е била възстановена на същата дата. Това обстоятелство се потвърждава и от представената на л. 14 справка.

Именно почти незабавното отстраняване след установяването на причината за прилагане на ПАМ е от съществено значение за преценката дали при конкретните факти прилагането на мярката е било необходимо и дали същата съответства на целта на закона.

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер. Те не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява.

В конкретния случай установеното нарушение е било преодоляно в рамките на няколко дни. При тези обстоятелства продължаващото действие на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ не допринася за постигане на целите на закона, тъй като противоправното състояние вече не съществува и липсва опасност от неговото продължаване.

ПАМ за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща преследваната от закона цел. Следва да бъде съобразено, че жалбоподателят Г. Г. М. е управлявал чуждо МПС. Същият не е собственик на управляваното от него моторно превозно средство и не е имал задължение да знае, че автомобилът е deregистриран.

В случая следва да се отбележи, че принудителната административна мярка по чл. 171 от ЗДвП не е обусловена от субективното отношение на водача и липсата на знание само по себе си не изключва възможността за прилагане на мярката. Въпреки това, този факт има значение при общата преценка на конкретния случай, доколкото сочи на липса на съзнателно поведение от страна на водача, насочено към заобикаляне на законовите изисквания. В съчетание с обстоятелството, че нарушението е било отстранено своевременно след установяването му, това допълнително подкрепя извода, че прилагането на процесната мярка в конкретния случай е в несъответствие с целта на закона.

При тази фактическа обстановка следва да бъде съобразен и принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК, съгласно който административните актове следва да ограничават правата и законните интереси на гражданите само доколкото това е необходимо за постигане на целта, за която са издадени. В конкретния случай противоправното състояние е било преустановено своевременно, поради което продължаващото действие на мярката води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от административна принуда.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.

Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК се дължат на жалбоподателя. В негова полза следва да бъдат присъдени претендираните и доказани по делото разноски. От представения списък по чл. 80 от ГПК и приложените доказателства се установява, че жалбоподателят е заплатил дължима държавна такса в размер на 5, 11 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро. Съдът съобразява и, че не е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-5313-000008 г. от 16.03.2026 г., издадена от началник група в сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П. да заплати на Г. Г. М., с ЕГН: [ЕГН], разноси по делото в размер на 505,11 евро (петстотин и пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДВП.

СЪДИЯ: